

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 263/2026-13

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Petra Molnára a sudcov Petra Straku (sudca spravodajca) a Ľuboša Szigetiho v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľky **Prima banka Slovensko, a.s.**, Hodžova 11, Žilina, zastúpenej SEDLAČKO & PARTNERS, s.r.o., Štefánikova 8, Bratislava, proti uzneseniu Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 9CdoPr/14/2024 z 28. mája 2025 takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľky a skutkový stav veci

1. Sťažovateľka sa ústavnou sťažnosťou doručenou ústavnému súdu 15. augusta 2025 domáha vyslovenia porušenia svojho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a základného práva vlastníť majetok podľa čl. 20 ods. 1 ústavy, svojho práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) a práva na ochranu majetku podľa čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dodatkový protokol“) označeným uznesením najvyššieho súdu o odmietnutí dovolania, ktoré navrhuje zrušiť a vec vrátiť na ďalšie konanie. Požaduje tiež priznanie náhrady trov konania pred ústavným súdom.

2. Z ústavnej sťažnosti a jej príloh vyplýva, že sťažovateľka v konaní vedenom pred (bývalým) Okresným súdom Ružomberok (ďalej len „okresný súd“) o zaplatenie 7 983 eur s príslušenstvom vystupovala v procesnom postavení žalovanej. Predmetom sporu bol nárok žalobkyne na úhradu tzv. mimoriadneho výkonnostného bonusu, ktorý jej mal vzniknúť na základe rozhodnutia predstavenstva Sberbank Slovensko a. s. (právneho predchodcu sťažovateľky) č. 110/2016 z 28. júla 2016 (ďalej len „rozhodnutie predstavenstva“).

3. Okresný súd vyhodnotil žalobný nárok žalobkyne na úhradu mimoriadneho výkonnostného bonusu v celom rozsahu za dôvodný a rozsudkom z 29. septembra 2021 rozhodol v celom rozsahu

v prospech žalobkyne, sťažovateľke uložil povinnosť zaplatiť jej žalovanú sumu a súvisiacim výrokom o trovách konania ich náhradou v celom rozsahu zaviazal sťažovateľku.

4. Okresný súd považoval za preukázané, že žalobkyňa bola na základe pracovnej zmluvy z 25. marca 2013 a dohody o jej zmene zamestnancom Sberbank Slovensko a. s. na pozícii riaditeľky odboru vnútornej prevádzky a výstavby s dojednanou základnou mzdou 4 500 eur mesačne, zvýšenou na základe dohody 5 940 eur mesačne. Okresný súd ustálil, že žalobou uplatnený nárok – mimoriadny výkonnostný bonus pre kľúčových zamestnancov, predstavuje zložku mzdy, ktorá je variabilná a nenároková; zamestnancovi na ňu vzniká nárok na základe osobitného rozhodnutia zamestnávateľa o jej priznaní, ktoré má konštitutívny účinok. Sberbank Slovensko a. s. rozhodnutím predstavenstva v spojení s listom z 28. júla 2016 vzhľadom na završenie predaja obchodnej spoločnosti rozhodla o priznaní a vyplatení mimoriadneho výkonnostného bonusu žalobkyňi a informovala žalobkyňu o tomto rozhodnutí. Medzi stranami nebolo sporné, že toto rozhodnutie bolo vydané štatutárnym orgánom Sberbank Slovensko a. s. Okresný súd dospel k záveru, že žalobkyňi vznikol momentom vydania predmetného rozhodnutia nárok na vyplatenie bonusu vo výške a v lehotách v ňom uvedených. Z hľadiska právneho posúdenia okresný súd poukázal na to, že nevzhliadol rozpor rozhodnutia o priznaní bonusu so zákonom č. 483/2001 Z. z. o bankách a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o bankách“), pretože bonus nebolo možné považovať za súčasť základnej zložky mzdy, ktorá je zaručená. Zákon o bankách pritom umožňuje, aby zamestnávateľ okrem zaručenej pevnej zložky odmeny poskytoval aj pohyblivú zložku podľa § 23a ods. 2, ktorá nemusí byť priamo dohodnutá v pracovnej zmluve. Sťažovateľka nepreukázala nedostatok dobromyseľnosti žalobkyne, ktorá mala mať podľa jej tvrdenia vedomosť o chybnosti rozhodovania predstavenstva o priznaní bonusu a o rozpore schvaľovacieho procesu s internými riadiacimi predpismi spoločnosti. Súd pripomenul, že žalobkyňa z titulu svojej pozície nemala žiadne kompetencie v rámci riadenia spoločnosti, nebola členkou predstavenstva ani dozornej rady právneho predchodcu sťažovateľky. Žalobkyňa zo svojej pozície zamestnanca nebola povinná a nemala ani možnosť skúmať perfektnosť procesu schvaľovania bonusu. Mzdová problematika bola predmetom rozhodovania predstavenstva alebo dozornej rady a nesúvisela s výkonom pracovnej činnosti žalobkyne.

5. Proti rozsudku okresného údu podala sťažovateľka odvolanie, o ktorom rozhodol Krajský súd v Žiline (ďalej len „krajský súd“) rozsudkom z 27. mája 2022 tak, že rozhodnutie okresného súdu ako vecne správne potvrdil.

6. Najvyšší súd na dovolanie sťažovateľky uznesením z 28. februára 2023 zrušil rozsudok krajského súdu z dôvodu existencie vady podľa § 420 písm. f) Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“) spočívajúcej v nedostatku odôvodnenia, keď dospel k záveru, že krajský súd sa nevysporiadal s odvolacími námietkami sťažovateľky týkajúcimi sa skúmania dobromyseľnosti žalobkyne a tiež s námietkami smerujúcimi k rozporu priznanej odmeny s kogentnou úpravou zákona o bankách.

7. Krajský súd v poradí druhým rozsudkom z 27. februára 2024 rozhodnutie súdu prvej inštancie ako vecne správne potvrdil. Nezistil rozpor priznanej odmeny s kogentnou právnou úpravou zákona o bankách a interným predpisom zamestnávateľa a poukázal aj na závery rozhodnutia najvyššieho súdu z 24. októbra 2023 v identickej veci sp. zn. 1Cdo/103/2021, s ktorými sa plne stotožnil.

Najvyšší súd v označenom rozhodnutí vyslovil právny názor, že rozhodnutie zamestnávateľa o priznaní nenárokovej zložky má konštitutívny účinok. Rozhodnutím zamestnávateľa o jej priznaní zamestnancovi nenároková zložka mzdy stráca fakultatívnu povahu a stáva sa (vymáhateľným) nárokom. Ak rozhodnutím zamestnávateľa vznikol zamestnancovi nárok na určitú (do tohto rozhodnutia nenárokovateľnú) odmenu v konkrétnej výške, nemôže tento nárok zaniknúť dodatočným späťvzatím, resp. zrušením predmetného rozhodnutia zamestnávateľa, ktoré nepredstavuje relevantné popretie dôvodnosti priznania nároku zamestnanca na takúto odmenu. Právny úkon vykonaný štatutárnym orgánom banky ako zamestnávateľa v pracovnoprávných vzťahoch vo forme priznania mimoriadnej odmeny zamestnancovi, aj keby bol v rozpore s niektorými povinnosťami banky ustanovenými v zákone o bankách, zaväzuje banku ako zamestnávateľa vo vzťahu k príslušnému zamestnancovi. Aj keby bol takýto právny úkon pre rozpor s právnymi predpismi neplatný (pričom v tomto spore nešlo o taký prípad), zamestnancovi nemôže byť na ujmu neplatnosť, ktorú sám nespôsobil (§ 17 ods. 3 Zákonníka práce). Nešlo o plnenie, ktoré by bolo v rozpore s § 23b ods. 1 písm. a) vtedy účinného zákona o bankách, pretože mimoriadny výkonnostný bonus nemožno považovať za súčasť základnej zložky mzdy, pretože ide o pohyblivú zložku mzdy, ktorej výška nebola garantovaná a bola závislá na rozhodnutí štatutárneho orgánu. Zákon o bankách v tom čase priznanie pohyblivej zložky odmeny závislej od hodnotenia výkonnosti zamestnanca umožňoval. Krajský súd uzavrel, že mimoriadny výkonnostný bonus nebol priznaný ako zložka odmeny zamestnanca, ktorú zákon zakazuje priznať.

8. Odvoláciu námietku o nedobromyseľnosti žalobkyne považoval krajský súd za nedôvodnú. S poukazom na závery rozhodnutia najvyššieho súdu sp. zn. 1Cdo/103/2021 uviedol, že posudzované rozhodovanie o odmeňovaní spadalo do právomoci predstavenstva. Keďže k žiadnemu excesu zo strany žalobkyne nedošlo, je bez právneho významu odvolacia námietka o potrebe skúmania dobromyseľnosti na jej strane. Určujúcim z pohľadu zamestnanca je viazanosť zamestnávateľa právnymi úkonmi štatutárných orgánov (§ 10 ods. 1 a 2 Zákonníka práce). Akceptovanie bonusu žalobkyňou bolo potrebné považovať za konanie v dobrej viere, o to viac, že priznanie takéhoto bonusu očakávala, keďže išlo o súčasť niekoľko mesiacov trvajúcej prípravy jej zamestnávateľa na zlúčenie s inou bankou.

9. Proti rozsudku krajského súdu sťažovateľka podala dovolanie, ktorých prípustnosť vyvodzovala z § 420 písm. f) CSP a § 421 ods. 1 písm. b) CSP.

10. Dovolací dôvod podľa § 420 písm. f) CSP odôvodnila nedostatkami v odôvodnení napadnutého rozsudku a v nesprávnej aplikácii procesnej normy vzťahujúcej sa na rozhodnutie o trovách dovolacieho konania.

11. Vo vzťahu k dovolaciemu dôvodu podľa § 421 ods. 1 písm. b) CSP sťažovateľka namietala, že krajský súd nesprávne vyhodnotil právne otázky, ktoré ešte neboli vyriešené v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu a od ktorých záviselo jeho rozhodnutie. Prvou a druhou otázkou sa pýtala, či (i) sa § 23a a nasl. zákona o bankách v znení účinnom do 29. decembra 2020 vzťahuje na pracovnoprávny vzťah medzi bankou a jej zamestnancami a či (ii) možno zamestnancovi banky podľa § 23a ods. 1 zákona o bankách v znení účinnom do 29. decembra 2020 priznať nárok na pohyblivú zložku odmeny, ktorú kogentná právna úprava v § 23b ods. 1 zákona o bankách v znení účinnom do 29. decembra 2020 nepripúšťa. Treťou otázkou sa pýtala, či zamestnávateľa

voči zamestnancovi zaväzuje právny úkon štatutárneho orgánu vykonaný v rozpore s internými predpismi, ak zamestnávateľ preukáže, že zamestnanec ich mal poznať.

12. Najvyšší súd ústavnou sťažnosťou napadnutým uznesením dovolanie sťažovateľky odmietol z dôvodu, že v oboch častiach je procesne neprípustné. Nezistil vadu konania podľa § 420 písm. f) CSP a právne posúdenie sporu odvolacím súdom vyhodnotil ako súladné s ustálenými právnymi názormi dovolacieho súdu.

13. V súvislosti s vadou zmätočnosti sa nestotožnil s námietkou sťažovateľky o nedostatočnom odôvodnení. Naopak, vyzdvihol podrobné vysporiadanie sa s nosnou odvolacou argumentáciou sťažovateľky. Vo vzťahu k námietke nesprávneho priznania nároku na náhradu trov dovolacieho konania žalobcom, hoci v ňom mala plný úspech sťažovateľka, zohľadňujúc rozhodnutie ústavného súdu sp. zn. I. ÚS 453/2019 (publikované pod č. 56/2019) označené sťažovateľkou, ako aj dôvod, pre ktorý bolo v poradí prvé rozhodnutie odvolacieho súdu zrušené (nedostatočné odôvodnenie), považoval za podstatný celkový úspech žalobcov v merite veci. Z tohto dôvodu nepovažoval argumentáciu odvolacieho súdu za rozpornú s ustálenou rozhodovacou praxou najvyšších súdnych autorít.

14. Odkazom na svoje skoršie rozhodnutia (1Cdo/103/2021, 6Cdo/34/2021, 6Cdo/139/2022, 5CdoPr/5/2023, 7CdoPr/7/2024, 2CdoPr/10/2024, 9CdoPr/9/2024) konštatoval, že sťažovateľkou uvedené právne otázky sú vyriešené; vo vzťahu k prvým dvom otázkam uviedol, že zákon o bankách reguluje činnosť bánk, a preto jeho ustanovenia sa neaplikujú na vzťah banky a zamestnanca. Priznanie mimoriadneho výkonnostného bonusu navyše bolo pohyblivou zložkou odmeny, ktorá závisí od hodnotenia výkonnosti vedúceho zamestnanca, a v konečnom dôsledku tak bolo aj v súlade s § 23b ods. 1 zákona o bankách. Aj keby bolo priznanie mimoriadneho výkonnostného bonusu v rozpore so zákonom o bankách, nemôže to byť s ohľadom na § 17 ods. 3 Zákonníka práce na ujmu zamestnanca. K tretej otázke uviedol, že z dôvodu právnej istoty adresátov právnych úkonov vykonaných predstavenstvom akciovej spoločnosti ako štatutárnym orgánom interné obmedzenia nemajú vplyv na platnosť právnych úkonov vykonaných predstavenstvom.

II.

Argumentácia sťažovateľky

15. Sťažnostná argumentácia sťažovateľky je postavená na tvrdení o porušení jej základných práv najvyšším súdom pri posudzovaní prípustnosti a dôvodnosti dovolania, ktoré rozvíja prostredníctvom konkrétnych skutkových a právnych dôvodov v troch samostatne vymedzených argumentačných okruhoch.

16. Prvá námietka sa týka procesnoprávneho pochybenia najvyššieho súdu, ktorému vytýka absenciu dôkladného posúdenia rozporu nároku na výplatu mimoriadneho výkonnostného bonusu s kogentnou právnou úpravou v zákone o bankách (§ 23a ods. 1 v spojení s § 23b ods. 1 zákona o bankách).

17. V druhej časti ústavnej sťažnosti spochybňuje záver najvyššieho súdu prihliadajúceho na finálny procesný úspech sporovej strany pri rozhodovaní o náhrade trov konania za všetky jeho fázy, ktorý podľa názoru sťažovateľky odporuje zmyslu rozhodnutia ústavného súdu (sp. zn.

I. ÚS 453/2019). Sťažovateľka trvá na tom, že dovolacie konanie predstavuje samostatnú časť sporu, za ktorú musí súd priznať náhradu trov konania úspešnej strane, a to bez ohľadu na konečný meritórny výsledok. Súd mal sťažovateľke priznať nárok na náhradu trov dovolacieho konania, v ktorom bola preukázateľne úspešná. Konečný procesný neúspech bol z tohto hľadiska irelevantný.

18. Tretia námietka súvisí s nesprávnym právnym posúdením nároku žalobkyne, keďže zastáva názor, že všeobecný súd ako garant ochrany zákonnosti nemôže priznať nárok, ktorý verejnoprávna kogentná norma zakazuje. Pre rozpor so zákonom by mal žalobu, v ktorej sa takýto nárok uplatňuje, zamietnuť. Nesúhlasí ani so súdnym záverom, podľa ktorého sa zákon o bankách nevzťahuje na pracovnoprávne vzťahy banky a zamestnanca. Zákon o bankách považuje za osobitný právny predpis vo vzťahu k Zákonníku práce. Sťažovateľka tvrdí, že mimoriadny výkonnostný bonus bol vypracovaný ako satisfakcia za zotrvanie v zamestnaní, pričom takýto bonus nie je ani jednou z prípustných foriem pohyblivej zložky mzdy podľa zákona o bankách. V závere vysvetľuje, že žalobcom odmieta uhradiť mimoriadny výkonnostný bonus, na ktorý im pre neplatnosť konštitutívneho právneho aktu nikdy nárok nevznikol. Jej cieľom nie je v rozpore s § 17 ods. 3 Zákonníka práce spôsobiť žalobcom ujmu, ale zachovať *status quo*, v rámci ktorého neplatnosť právneho úkonu im nebude na ujmu ani na prospech.

III.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

19. Podstata námietok sťažovateľky v súvislosti s namietaným porušením práva na spravodlivý proces (čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru) a vlastníckeho práva (čl. 20 ods. 1 ústavy a čl. 1 dodatkového protokolu) je založená na nesprávnom vyhodnotení prípustnosti dovolania vytykajúceho (i) procesné pochybenia súdov nižšej inštancie a (ii) nesprávne právne posúdenie nároku žalobkyne na vyplatenie mimoriadneho výkonnostného bonusu na základe rozhodnutia predstavenstva právneho predchodcu sťažovateľky.

20. Sporným v tomto civilnom procese bolo vyhodnotenie, či je žalobkyňou uplatnený nárok v rozpore s kogentnou právnou úpravou v zákone o bankách. Verejnoprávny rozmer veci vo vzájomnom prepojení s jej súkromnoprávnou rovinou zrkadliacou sa v oblasti pracovnoprávnych vzťahov, ako aj s prelínajúcim sa princípom ochrany dobrej viery (v § 10 ods. 2, § 17 ods. 3 Zákonníka práce) ústavný súd akcentoval už v uznesení sp. zn. IV. ÚS 383/2025 v konaní o ústavnej sťažnosti tej istej sťažovateľky v skutkovo a právne podobnej veci (nárok na úhradu mimoriadneho výkonnostného bonusu iného žalobcu). Závery v ňom vyslovené možno primerane aplikovať aj na prejednávajúcu vec. Rovnako možno poukázať aj na ďalšie rozhodnutia ústavného súdu týkajúce sa toho istého rozhodnutia predstavenstva právneho predchodcu sťažovateľky o priznaní a vyplatení mimoriadneho výkonnostného bonusu (napr. III. ÚS 246/2024, III. ÚS 657/2025, I. ÚS 726/2025 alebo I. ÚS 49/2026), ktorými obdobné ústavné sťažnosti sťažovateľky odmietol ako zjavne neopodstatnené.

21. Po prieskume napadnutého rozhodnutia najvyššieho súdu dospel ústavný súd (prihliadajúc na skôr vyslovené závery ústavného súdu) v tejto veci k záveru, že sťažnostné námietky sťažovateľky orientované zväčša do roviny podústavného práva (por. bod 13 uznesenia sp. zn. I. ÚS 726/2025, bod 17 uznesenia sp. zn. IV. ÚS 383/2025) nie sú z dôvodov uvedených ďalej spôsobilé spochybníť ich ústavnú udržateľnosť.

III.1. K posúdeniu prípustnosti dovolania podľa § 420 písm. f) CSP:

22. Jednou z kľúčových sťažnostných námietok je nedostatočnosť odpovede na dovoláciu námietku o tvrdenom rozpore nároku na výplatu mimoriadneho výkonnostného bonusu s kogentnou právnou úpravou v zákone o bankách. Z hľadiska ústavnoprávneho posúdenia je pre ústavný súd podstatné zistenie, že najvyšší súd na zásadné dovolacie námietky adekvátne reagoval. Vo väzbe na dovoláciu námietku rozporu priznaného nároku s verejným právom konkrétne poukázal na to, kde sú dôvody na konečné rozhodnutie odvolacieho súdu (bod 15, body 17 – 19 napadnutého uznesenia), ktoré sú aj podľa názoru ústavného súdu právne a logicky konzistentné. Tieto dôvody z pozície dovolacieho súdu vyhodnotil a vysvetlil, prečo považuje odvolacie rozhodnutie za postačujúce. Uvedený postup nepredstavuje porušenie práva na spravodlivé súdne konanie.

23. Sťažovateľka ďalej v rámci vád zmätočnosti namietala nesprávne priznanie nároku na náhradu trov dovolacieho konania. Nie je sporné, že rozhodovací dôvod uznesenia ústavného súdu sp. zn. I. ÚS 453/2019 z 19. novembra 2019 o samostatnom výroku trovách dovolacieho konania ako východisko pre vlastné rozhodovanie najvyšší súd nepoužil. Inými slovami by sa to dalo vyjadriť aj tak, že nenasledoval jemu známy ústavnoprávny výklad v obdobnej veci. Na druhej strane však „nereflektovanie“ precedenčnej záväznosti rozhodnutia ústavného súdu najvyšší súd zrozumiteľne odôvodnil presvedčivou a zmysluplnou argumentáciou zameranou na celkový procesný úspech žalobcov (vo vzťahu k predmetu sporu), ktorá ho viedla k záveru, že vzhľadom na formulačné znenie právnej vety v rozhodnutí sp. zn. I. ÚS 453/2019 s akcentom na jej dispozitívny charakter nie je nevyhnutne povinný aplikovať *ratio decidendi* rozhodnutia ústavného súdu na právnu vec sťažovateľky.

24. Ústavný súd, ktorého úlohou nie je zjednocovať rozdielnu rozhodovaciu prax všeobecných súdov a ktorý je v zmysle vlastnej judikatúry zdržanlivý vo vzťahu k rušeniu výroku o trovách konania, hodnotí, že obidva prístupy [(i) zohľadňujúci (len) čiastočný úspech v dovolacom konaní jednej strany sporu (sp. zn. I. ÚS 453/2019) a/alebo (ii) zohľadňujúci celkový procesný úspech inej strany sporu] pri rozhodovaní o náhrade trov dovolacieho konania sú v zásade prípustné a z ústavného hľadiska akceptovateľné. S prihliadnutím na princíp hospodárnosti konania ďalej argumentuje tým, že nezistil v postupe všeobecných súdov žiadne extrémne vybočenie z pravidiel upravujúcich náhradu trov konania. Na základe týchto dôvodov hodnotí námietku sťažovateľky o nesprávnom priznaní nároku na náhradu trov konania za neopodstatnenú.

III.2. K posúdeniu prípustnosti dovolania podľa § 421 ods. 1 CSP:

25. Pri vysporiadaní sa s nesprávnym právnym posúdením mimoriadneho výkonnostného bonusu najvyšší súd odkázal na vlastné rozhodnutia dokumentujúce ustálenú judikatúru v predmetnej otázke a vyhodnotil, že k odklonu od týchto rozhodnutí odvolacím súdom nedošlo. Ústavnoprávnu akceptovateľnosť aplikovaného dôvodu odmietnutia dovolania podľa § 447 písm. f) CSP v časti dovolania namietajúceho nesprávne právne posúdenie už ústavný súd vyslovil v druhovo totožných veciach (ako vyplýva aj z bodu 20 tohto uznesenia).

26. Ústavný súd v okolnostiach tejto veci neidentifikoval žiaden skutkový či právny dôvod odklonu od zásadného a podstatného záveru, v zmysle ktorého sa súdy zrozumiteľne a racionálne vysporiadali s tým, že žalobkyni vznikol nárok na mimoriadny výkonnostný bonus. Tento záver

možno v stručnosti vystavať na týchto čiastkových tézach: (i) pravidlá odmeňovania podľa zákona o bankách nedopadajú priamo na vzťah zamestnávateľa a zamestnanca, (ii) zákon o bankách v rozhodujúcom čase priznanie pohyblivej zložky odmeny závislej od hodnotenia výkonnosti zamestnanca umožňoval, (iii) nepreukázanie prekročenia oprávnení štatutárneho orgánu sťažovateľky a (iv) napokon aj záver, že aj keby bolo rozhodnutie o mimoriadnom výkonnostnom bonuse neplatné pre rozpor s niektorými povinnosťami banky ustanovenými v zásadách odmeňovania podľa zákona o bankách alebo interných predpisov banky, tak by táto neplatnosť nemohla byť podľa Zákonníka práce na ujmu žalobkyne.

27. Vychádzajúc z uvedeného, ústavný súd dospel k záveru, že napadnutým uznesením najvyššieho súdu nedošlo k porušeniu základného práva sťažovateľky podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, čo vylučuje porušenie jej základného práva podľa čl. 20 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 1 dodatkového protokolu. Keďže pri predbežnom prerokovaní neidentifikoval žiadne signály odôvodňujúce úvahu o možnom vyhovení ústavnej sťažnosti po jej prijatí na ďalšie konanie, odmietol ju ako zjavne neopodstatnenú podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 6. mája 2026

Peter Molnár
predseda senátu